

SALGÓTARJÁNI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Függelék a 2015. évi (XIII.) törvény a Kúria feladatrendszeréről, az ügykezelésről, az ügyintézésről, az ügykezelésről és az ügyintézésről.	
Érkeztetés dátuma:	2015 DEC 16. 12
Példány: 3	Kezelőiroda: M. 136/2014
Az ügyintézés:	

Alkotmánybíróság
Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
/Abtv. 53. § (2) bek.; Pp. 359/B § (1) bek./
Salgótarján
Pf. 33.
3101

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] indítványozó a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 3.M.136/2014. ügyszámon folyamatban volt per kapcsán a Kúria Kfv.IV.35.080/2015/4. számú ítéletével szemben az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére nyitva álló határidő kapcsán előadom, hogy a Kúria ítéletét képviselőm 2015. október 13. napján vette kézhez, így a 2012. december 12. napi postára adással az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 28. § (1) bekezdésére figyelemmel a 60 napos határidő betartottnak tekinthető.

I. Elsődlegesen kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. § alapján a Kúria Kfv.IV.35.080/2015/4. számú ítéletét alkotmányossági szempontból felülvizsgálja, és azt az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.136/2014/8. számú ítéletével együtt megsemmisíteni szíveskedjék.

II. Az alkotmányossági problémák orvoslása céljából kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 28. § (1) bekezdése és az Abtv. 26. § rendelkezései alapján biztosított jogkörében szíveskedjék megállapítani, hogy a 2012. október 1. és 2013. június 5. napjai között hatályos 39/1998. Kormányrendelet (továbbiakban jogcím-rendelet) 4. § (1) bekezdés b) és d) pontjainak, illetve (4) bekezdés a) pontja és (7) bekezdés a) pontja „vagy közalkalmazotti jogviszonyt” szövegrészei Alaptörvénybe ütközőek, és így ezek alkalmazhatóságát az adott ügyben szíveskedjék kizárni.

Az álláspontom szerint megsértett alaptörvényi rendelkezések, illetve Alaptörvényben biztosított jogaim, amelyek kapcsán a felülvizsgálatot kérem:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk (1) bekezdése

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

T) cikk (3) bekezdése

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/3408-0/2015
Érkezett:	2015 DEC 22.
Példány:	3
Melléklet:	3x3 db
Kezelőiroda:	R1

XII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.

XV. cikk (2) bekezdése

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az adott ügyben érintettségem röviden akként foglalható, össze, hogy peres félként vettem részt olyan eljárásban, amelyben a bíróságok álláspontja szerint a 39/1998. Kormányrendelet (a továbbiakban jogcím-rendelet) 4. § (1) bek. b) pont egyértelműen kizárja a közszolgálati tisztségviselőket a lakhatási támogatásból. Jogorvoslati lehetőségeimet a Kúria előtti eljárással kimerítettem, az 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 32. § alapján felülvizsgálatra nem is lett volna szükség, ugyanakkor a kúriai döntéssel szemben a hatályban fenntartó ítéleti rendelkezés miatt alkotmányjogi panasznak helye van.

Figyelembe véve az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatát, amely szerint az alkotmányjogi panasz nem irányulhat a sérelmezett döntésben kifejtett jogi álláspont érdemi felülvizsgálatára, kizárólag alkotmányossági szempontból vizsgálható felül a döntés a bíróságok jogértelmezését elfogadva csak az Alaptörvénnyel történő összhang hiányát kifogásolom, **egyúttal megjelölöm az Abtv. 29. § értelmében az érdemi alkotmánybírói eljárás alapjául szolgáló indokaimat.**

Megítélésem szerint egy Alaptörvénybe ütköző jogszabályra alapított bírói ítélet önmagában is alaptörvény-ellenes.

Jogdogmatikai és alapvető alkotmányossági kérdés, hogy egy rendelet alkalmazásakor háttérjogszabályként kell-e alkalmazni egy olyan törvényt, amelynek felhatalmazásából az adott rendelet született, illetve a rendelet ellentétes lehet-e a megalkotását lehetővé tevő magasabb szintű jogszabállyal. Véleményem szerint az ítéletben kifejtett bírói jogértelmezés esetén, amely szerint a magasabb szintű jogszabályi rendelkezés figyelmen kívül hagyható, nem lehet jogbiztonságról beszélni, így az ítélet sérti a jogbiztonság alkotmányos alapkövetelményét, ezáltal az Alaptörvény B) cikkjét.

Szintén alapvető alkotmányossági kérdés, hogy a fentiek szerinti esetben a jogalkotó az alacsonyabb szintű jogszabály megalkotásakor mennyire szűkítheti le a magasabb szintű jogszabály törvényi definícióját. Az alacsonyabb szintű jogszabály ugyanis nem lehet ellentétes a magasabb szintűvel a „lex superior derogat legi inferiori” jogi alapelv alapján, így az ítélet ebben a vonatkozásában is sérti a jogbiztonság alkotmányos alapkövetelményét.

Kérdéses az is, hogy a Kúria jogosult-e olyan indokkal mellőzni az Alkotmánybíróság előtti eljárás kezdeményezését, hogy az Alkotmánybíróság nem jogosult a jogalkotói mérlegelés célszerűségi felülvizsgálatára. Megítélésem szerint a Kúria ilyen döntést nem hozhat, mert ez esetben lényegében elvonja az Alkotmánybíróság hatáskörét.

Véleményem szerint tehát az állami támogatás biztosítása során a jogalkotó valóban széleskörű mérlegelési jogkörrel rendelkezik, azonban ebben a jogkörében nem ütközhet az Alaptörvény rendelkezéseibe.

Egyetértek a bírósággal, hogy a jogalkotó mérlegelési körébe tartozik, hogy kiket részesít támogatásban vagy egyéb kedvezményben. Véleményem szerint ugyanakkor a mérlegelési lehetőség nem korlátlan, ebben a vonatkozásban sem kerülhet sor diszkriminációra. Az Alkotmánybíróság jelen esetben tehát vizsgálhatja, hogy a jogalkotó mérlegelési jogának gyakorlása során nem került-e ellentétbe az Alaptörvény valamely rendelkezésével.

Többször is hivatkozásra került a korábbi eljárásokban az 1991. évi IV. törvény (Ft.) alapvető rendelkezése:

2. § (1) A foglalkoztatás elősegítése és az álláskereső támogatása során az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani. E rendelkezés nem zárja ki azt, hogy a munkaerőpiacon hátrányos helyzetben levőket többletjogosultságok illessék meg.

Ennek alapján egyetértek a bírósággal, hogy az állampolgárok csak egy részét érintő támogatások önmagukban nem ellentétesek az Alaptörvénnyel, de jelen esetben nem erről van szó, hanem arról, hogy a munkaerőpiacon hátrányos helyzetben lévő álláskeresőnek minősülő személyek az alkotmányos alapelvekkel összhangban kizárólag a foglalkoztatási státuszuk alapján nem különböztethetők meg.

Amennyiben elfogadjuk, hogy a jogszabályi rendelkezés egyértelmű, még ez esetben is alaptörvény-ellenes a diszkrimináció tilalmának sérelme miatt, amelyből adódóan az állam nem látja el megfelelően Alaptörvényből adódó, munkavállalást elősegítő kötelezettségét. Diszkriminációnak minősül ugyanis mind a közvetlen, mind a közvetett diszkrimináció az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény definíciói alapján.

8. § Közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt

t) egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője (a továbbiakban együtt: tulajdonsága) miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne.

9. § Közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül az a közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek nem minősülő, látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő rendelkezés, amely a 8. §-ban meghatározott tulajdonságokkal rendelkező egyes személyeket vagy csoportokat lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport volt, van vagy lenne.

Közzszolgálati tisztségviselőként foglalkoztatási státuszomnak ugyanolyan jellemzője az alá-fölérendeltség és a széleskörű munkáltatói utasítási jog, mint az Mt. szerinti munkaviszony vagy a közalkalmazotti jogviszony esetén.

Természetesen nem jogsértő, hogy a támogatáshoz a jogalkotó feltételeket szab. Jelen esetben azonban kizárólag annak van jelentősége, hogy az adott időpontban közzszolgálati tisztségviselői jogviszonyt létesítő személy a hozzá hasonló helyzetben lévő csoportban (tartós munkanélküli, aki lakhelyétől távol kíván munkát vállalni) lévő, egyebekben a jogszabályi feltételeknek mindennek megfelelő csoporton belül kizárólag a foglalkoztatási státusza miatt szenvedett joghátrány.

Amennyiben tehát úgy értelmezzük, hogy 2012. október 1. és 2013. június 5. napjai között hatályos 39/1998. Kormányrendelet 4. § (1) bekezdés b) pontjának rendelkezése a közzszolgálati tisztségviselőket kizárja a lakhatási támogatásból, úgy – különös tekintettel arra, hogy a jogszabályi hierarchiában magasabb szinten lévő 1991. évi IV. törvény 2. § (1) bekezdése csak a munkaerőpiacon hátrányban lévők pozitív megsegítését engedi meg, az azonos helyzetben lévő álláskeresők egymás közti negatív diszkriminációját nem teszi lehetővé – sérül az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése is, amely a hátrányos megkülönböztetés tilalmát fogalmazza meg, illetőleg közvetve sérül az Alaptörvény XII. cikk (2) bekezdése is, amely az állam munkavállalás elősegítésére irányuló kötelezettségét határozza meg.

Megjegyzem, hogy a munkaügyi hivatal tájékoztatása szerint az állami szféra alkalmazottjai közül lakhatási támogatást egyedül a közzszolgálati tisztségviselők nem kaphattak a 2013. június 5. napjáig (a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai, a bírósági és ügyészégi alkalmazottak a saját jogviszonyukat szabályozó törvények alapján jogosultak voltak rá), ezt pedig a bírósági eljárásokban kifejtett jogi álláspontok ellenére továbbra is sérelmesnek tartom.

A későbbi, 2013. június 6. napjával hatályba lépő rendeletmódosítást megalkotó kormány valószínűsíthetően az alkotmányossági problémákat és hiányosságokat észlelve módosította a jogszabályt, így indítványom okafogyottság miatt nem terjed ki az alaptörvény-ellenes jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére, ugyanakkor – alkalmazására vonatkozó átmeneti rendelkezés hiányában – kérem az adott ügyben történő alkalmazhatóságának kizárását.

Megjegyzem, hogy véleményem szerint a jogcím-rendelet módosított formájában is okozhat alkotmányossági problémát, hiszen a munkaviszony fogalmának meghatározásakor a jogi normarendszerben felette lévő Flt. törvényi definícióját továbbra is leszűkíti, de kérelmem ennek vizsgálatára az ügyem egyedisége miatt nem terjed ki.

Budapest, 2015. december 12.

